

STANDARDI KOMBËTAR I KONTABILITETIT NR. 4

INVENTARET

PËRMBAJTJA	Paragrafët
OBJEKTIVI DHE BAZAT E PËRGATITJES	1-4
FUSHA E ZBATIMIT	5
PËRKUFIZIMET KRYESORE	6-7
NJOHJA DHE VLERËSIMI	8-31
Njohja fillestare në kontabilitet	8-10
Vlerësimi fillestar	11-13
Vlerësimi pas njohjes fillestare	14-23
Zhvlerësimi i inventarit	24-29
Çregjistrimi	30-31
PARAQITJA NË BILANC DHE NË PASQYRËN E TË ARDHURAVE E SHPENZIMEVE	32-34
SHËNIMET SHPJEGUESE	35
DATA DHE RREGULLAT E HYRJES NË ZBATIM TË STANDARDEVE	36
KRAHASIMI ME STANDARDET NDËRKOMBËTARE TË RAPORTIMIT FINANCIAR (SNK/SNRF)	37

OBJEKTIVI DHE BAZAT E PËRGATITJES

1. Objektivi i Standardit Kombëtar të Kontabilitetit 4 Inventarët (SKK 4 ose Standardi), i nxjerrë e miratuar nga Këshilli Kombëtar i Kontabilitetit dhe shpallur nga Ministria e Financës, është të vendosë rregullat e kontabilizimit dhe shpjegimit për inventarët në pasqyrat financiare, të përgatitura në përputhje me Standardet Kombëtare të Kontabilitetit të Shqipërisë. Këto standarde bazohen në parimet e kontabilitetit dhe raportimit, të pranuar në shkallë ndërkombëtare, kërkesat e përgjithshme të të cilëve përshkruhen në Ligjin nr. 9 228, "Për kontabilitetin dhe pasqyrat financiare", nxjerrë në prill 2004.
2. SKK 4 mbështetet në SNK 2 inventarët. Një tabelë korresponduese e paragrafëve të Standardit me paragrafë të Standardeve Ndërkombëtare të Raportimit Financiar është dhënë në paragrafin 37. Për rastet që nuk janë trajtuar në mënyrë të drejtpërdrejtë nga SKK 4 ose ndonjë SKK tjetër, drejtuesit e njësisë ekonomike raportuese duhet që, me miratimin e Këshillit Kombëtar të Kontabilitetit (KKK), të aplikojnë politika të tilla që sigurojnë një pasqyrim të vërtetë e të besueshëm të pozicionit financiar, performancës, ndryshimeve në pozicionin financiar, si dhe fluksit të parasë së njësisë ekonomike raportuese, siç kërkohet në nenin 9 të Ligjit nr. 9 228, "Për kontabilitetin dhe pasqyrat financiare", nxjerrë në prill 2004.
3. Pasqyrat financiare do të përgatiten mbi bazën e konceptit të materialitetit. Standardet Kombëtare të Kontabilitetit nuk do të zbatohen për zërat jomaterialë. Parimi i materialitetit përkufizohet dhe sqarohet në paragrafët 34 deri 69 të SKK 1.
4. Objektivi i këtij standardi është të përshkruajë trajtimin kontabël, paraqitjen e pasqyrave financiare dhe shënimet shpjeguese, në lidhje me inventarët.

FUSHA E ZBATIMIT

5. Ky standard do të zbatohet për të gjithë inventarët, me përjashtim të:
  - a) punës në proces, në lidhje me kontratat e ndërtimit (shih SNK 8 "Njohja e të ardhurave") instrumentet financiare (shih SKK 3 "Instrumentet financiare").

PËRKUFIZIMET KRYESORE

6. Më poshtë jepen përkufizimet e disa termave kryesore të përdorura në këtë standard:

Inventarët janë aktivet:

- (a) e mbajtura për shitje në rrjedhën normale të njësisë ekonomike raportuese;
- (b) që ndodhen në procesin e prodhimit;
- (c) në formë materialesh ose furnizimesh për t'u përdorur në procesin e prodhimit ose në kryerjen e shërbimeve.

Vlera neto e realizueshme është çmimi i vlerësuar i shitjes në rrjedhën normale të njësisë ekonomike raportuese minus kostot e vlerësuara të kompletimit e të shitjes.

Vlera kontabël është vlera, me të cilën është njohur një aktiv në bilanc.

Vlera e drejtë është shuma, me të cilën mund të shkëmbehet një aktiv ose mund të shlyhet një pasiv, ndërmjet palëve të mirinformuara, të vullnetshme e të palidhura me njëra-tjetrën.

7. Inventarët e njësive prodhuese përbëhen nga lëndët e para dhe materialet për konsum, prodhimi në proces dhe produktet e përfunduara gati për shitje, mallrat e blera e të mbajtura për rishitje me pak ose aspak nevojë për ndryshime, që janë tipike për njësitë tregtare. Pronat e paluajtshme, të blera për rishitje, duhet të njihen si inventar, ndërsa ato të blera për përdorim në procesin e prodhimit, ose për qëllime administrative, duhet të njihen si aktive afatgjata materiale.

NJOHJA DHE VLERËSIMI

Njohja fillestare në kontabilitet

8. Fillimisht, njësia ekonomike raportuese duhet ta njohë inventarin, atëherë

kur e ka në kontroll, pret përfitime ekonomike prej tij dhe kostoja e tij mund të vlerësohet me besueshmëri.

9. Njohja fillestare e inventarëve duhet të bëhet zakonisht në momentin e përfitimit.

10. Kërkesat rreth kontabilizimit të kontratave të ndërtimit jepen në SNK 8, "Të ardhurat".

Vlerësimi fillestar

11. Inventarët maten fillimisht me kosto. Kostoja e inventarëve përfshin: koston e të gjitha materialeve, të lidhura drejtpërdrejt me prodhimin, si dhe koston e shndërrimit të këtyre materialeve në produkte përfundimtare. Kostot e drejtpërdrejta të materialeve përfshijnë, përveç çmimit të blerjes, edhe të gjitha kostot e tjera që nevojiten për ta sjellë inventarin në gjendjen dhe vendndodhjen ekzistuese.

12. Kostoja e lëndëve të para, materialeve të konsumit, tokës dhe ndërtesave të blera për rishitje përbëhet nga çmimi i blerjes, shpenzimet e transportit, taksat e importit, magazinimi, zbritjet dhe shtesat tregtare, si dhe shpenzime të tjera të ngjashme (interesi kur merren me kredi, detyrimet fiskale etj.).

13. Investimet në pasuri të patundshme riklasifikohen si aktive afatgjata të mbajtura për shitje, atëherë kur njësi ekonomike raportuese vendos ta përdorë këtë aktiv për shitje. Në momentin fillestar këto aktive do të njihen me kosto minus amortizimin e akumuluar, ose me vlerën e drejtë të aktivit në datën e transferimit. Gjithsesi, shuma, me të cilën investimet në pasuri të patundshme do të regjistrohen fillimisht, do të përcaktohet në varësi të metodës së vlerësimit që njësi ekonomike raportuese kishte përdorur për të kontabilizuar investimet në pasuri të patundshme, përpara se të bëhej riklasifikimi.

Vlerësimi, pas njohjes fillestare

14. Pas njohjes fillestare të inventarëve, njësi ekonomike raportuese duhet ta vlerësojë inventarin me vlerën më të ulët midis koston dhe vlerës neto të realizueshme. Vlera neto e realizueshme i referohet vlerës neto që njësi ekonomike raportuese pret të përfitojë nga shitja e inventarit, në rrjedhën normale të biznesit.

15. Për ato mallra, që nuk janë të këmbyeshme në tregje të zakonshme apo që janë të veçanta për projekte specifike, kostoja duhet të përcaktohet mbi bazën e metodës së identifikimit specifik. Metoda e koston së bazuar në identifikimin specifik nuk është e përshtatshme për produkte homogjene, si për shembull lëndët e para që përdoren në prodhim dhe pjesët e këmbimit që blihen shpesh edhe me çmime të ndryshme. Për të përcaktuar koston e një inventari të tillë duhet të përdoret ose mesatarja e ponderuar ose metoda "hyrje e parë, dalje e parë" (FIFO). Për të llogaritur koston e inventarëve, që kanë të njëjtën natyrë dhe përdorim për njësinë ekonomike, duhet të përdoret e njëjta formulë. Megjithatë, për inventarë me natyrë ose përdorim të ndryshëm, për llogaritjen e koston mund të justifikohet përdorimi i formulave të ndryshme nga ato të përmendura më sipër.

Shembull: Kostoja e inventarit, e vlerësuar me metodat e koston mesatare të ponderuar dhe FIFO

Le të supozojmë që inventari i çeljes më 1 janar, 20 X 6 është zero, si dhe i gjithë inventari është produkt i përfunduar e i të njëjtit lloj. Hollësira mbi hyrje-daljet e inventarit jepen si më poshtë:

	Sasia në njësi	Çmimi për njësi në lekë
Grupi i parë, i hyrë më 1 janar, 20 X 6	2	3,00
Grupi i dytë, i hyrë më 15 janar, 20 X 6	4	4,50
Më 25 janar, 20 X 6 njësia ekonomike shiti 5 njësi		
Vlera e inventarit të mbylljes më 31 janar 20 X 6		

	Sasia në njësi (1)	Çmimi për njësi (lekë) (2)	Vlera (lekë) (1x2)
a) FIFO	1	4,50	4,50
b) Mesatarja e ponderuar	1	4,00	4,00

(1) Sasia e mallrave të mbetura është një (2+4-5), sipas çdonjërës prej metodave të matjes.

(2)
a) FIFO: fillimisht janë bërë dalje në gjithë njësitë e grupit të parë të inventarëve, më pas janë bërë dalje tri njësi nga grupi i dytë i inventarëve. Në fund të periudhës mbetet një njësi nga grupi i dytë i inventarëve me vlerë 4,50 lekë (1x4,50 lekë).

b) Mesatarja e ponderuar: kostoja mesatare e të gjitha njësive të hyra është 4,00 lekë $(2 \times 3 \text{ lekë} + 4 \times 4,50 \text{ lekë}) / (2 + 4)$.

16. Njësiti ekonomike raportuese, që merren me prodhim produktesh, duhet të përcaktojnë koston e inventarit të tyre. Kostoja e inventarit duhet të përfshijë të gjitha kostot e blerjes, kostot e shndërrimit/prodhimit dhe kostot që lidhen me sjelljen e inventarit, në kushtet dhe vendndodhjen ekzistuese. Metoda të bazuar në koston direkt, ku të gjitha shpenzimet indirekte futen në shpenzimet e periudhës, nuk lejohen. Kostot indirekte duhet t'i ngarkohen inventarit, pavarësisht se si klasifikohen ato nga njësia ekonomike raportuese.

17. Shembuj të shpenzimeve që mund të përfshihen në koston e inventarit janë dhënë më poshtë:

A) kosto e drejtpërdrejtë

- a) materialet e prodhimit;
- b) pagat e punëtorëve të prodhimit;
- c) shpenzimet e punësimit të punëtorëve të prodhimit (për shembull, pagesat e pensioneve dhe të sigurimeve shoqërore);
- d) humbjet teknike të materialeve (firo);

B) kosto jo e drejtpërdrejtë

- a) pagat e personelit mbikëqyrës në prodhim dhe shpenzimet e punësimit të tyre (sigurime shoqërore);
- b) pagat e ndonjë personeli tjetër, që nuk ka të bëjë në mënyrë direkt me prodhimin;
- c) materiale që nuk përdoren në mënyrë direkt në prodhim;
- d) qiraja, mirëmbajtja, sistemi i ngrohjes dhe i ndriçimit, disa tatime (duke përjashtuar tatimin mbi të ardhurat) dhe shpenzime të tjera indirekte, që kanë të bëjnë me drejtimin e njësisë ekonomike raportuese;
- e) kostot inxhinierike të projekteve zhvillimore.

18. Shembuj të shpenzimeve që nuk përfshihen në koston e inventarit janë dhënë më poshtë:

- (a) shpenzimet e punëve kërkimore;

- (b) shumat mbi normale nga dëmtimet, firot, penaltete dhe të tjera të ngjashme;
- (c) shpenzimet e shitjes;
- (d) shpenzimet e përgjithshme të administrimit.

19. Shpenzimet indirekte fikse të prodhimit llogariten si pjesë e kostos së inventarit, duke marrë për bazë kapacitetin normal të prodhimit. Kapaciteti normal është niveli i prodhimit që një njësi ekonomike raportuese pret të arrijë mesatarisht gjatë një sërë periudhash kontabël. Shpenzimet indirekte variabël të prodhimit llogariten duke marrë për bazë prodhimin aktual. Një njësi ekonomike raportuese duhet t'i ngarkojë shpenzimet indirekte të pashpërndara në shpenzimet e periudhës kontabël, si për shembull shpenzimet e pangarkuara për shkak të ndryshimit të shfrytëzimit aktual të kapacitetit nga kapaciteti i plotë.

Shembull: Shpërndarja e shpenzimeve indirekte në kapacitet normal

Më poshtë jepet informacion, në lidhje me njësinë ekonomike A:

- a) Kapaciteti i plotë është 10 000 orë punë në vit
- b) Kapaciteti normal është 7 500 orë punë në vit
- c) Orët aktuale të punës për periudhën kontabël janë 8 500 orë
- d) Shpenzimet indirekte të prodhimit janë 4 000 lekë
- e) Inventari në çelje të periudhës kontabël është 2 500 njësi
- f) Numri i përgjithshëm i njësive të prodhuara në vit është 8 500 njësi
- g) Numri i përgjithshëm i njësive të shitura është 8 700 njësi
- h) Inventari në mbyllje të periudhës është 2 300 njësi
- i) Kostoja e inventarëve përcaktohet duke përdorur metodën FIFO.

Njësia ekonomike raportuese duhet t'i shpërndajë kostot indirekte në inventar në normën 0,53 lekë për orë. Norma e thithjes së shpenzimeve indirekte të prodhimit llogaritet si më poshtë:

$$\begin{aligned} &= \text{shpenzimet indirekte të prodhimit/orët e punës me kapacitet normal} \\ &= 4\,000 \text{ lekë} / 7\,500 \text{ orë} \\ &= 0,53 \text{ lekë për orë} \end{aligned}$$

Për prodhimin e një njësie inventari njësisë ekonomike raportuese i është dashur 1 (një) orë punë (8 500 orë të punuara/8 500 njësi të prodhuara).

Shpenzimet indirekte të prodhimit, të njohura si pjesë e kostos së inventarit, llogariten si më poshtë:

= inventari në mbyllje të periudhës x numri i orëve të nevojshme për të prodhuar një njësi x normën e thithjes së shpenzimeve indirekte të prodhimit

= 2 300 x 1 x 0,53 lekë = 1 219 lekë

Pjesa e mbetur 2 781 lekë (4 000 – 1 219) njihet si shpenzim në pasqyrën e të ardhurave dhe shpenzimeve.

20. Kapitalizimi i shpenzimeve të magazinimit, d.m.th. përfshirja e tyre në koston e inventarit, në vend që të ngarkohen në shpenzime është i përshtatshëm vetëm nëse magazinimi është i domosdoshëm gjatë procesit të prodhimit, d.m.th. magazinim i ndërmjetëm para se të kalohet në një fazë të mëtejshme prodhimi.

21. Produktet që prodhohen së bashku, d.m.th. në një proces të vetëm prodhimi, njihen si produkte të përbashkëta. Ato shpenzime prodhimi, të cilat janë kryer duke filluar nga momenti kur këto produkte bëhen individualisht të identifikueshme, mund të lidhen lehtësisht dhe drejtpërdrejt me produktin dhe, rrjedhimisht, mund të shpërndahen nëpër produktet individuale në mënyrë të drejtpërdrejtë. Shpenzimet e prodhimit, të cilat janë kryer para këtij momenti, duhet të shpërndahen nëpër produktet individuale, në bazë të një metode të arsyeshme e të përshtatshme.

22. Shpërndarja e shpenzimeve, mbi bazën e vlerës relative të shitjeve përkatëse të produkteve të përbashkëta, është një nga metodat për shpërndarjen e shpenzimeve të përbashkëta. Shpenzimet e përbashkëta shpërndahen në bazë të vlerës relative të shitjes përkatëse të produkteve, d.m.th. në përpjesëtim me vlerën e tyre të shitjes, në momentin kur këto produkte bëhen individualisht të identifikueshme, d.m.th. në pikën e ndarjes. Kjo metodë ka vlera praktike, kur produktet e përbashkëta kanë norma fitimi të njëjta, por nuk është e përshtatshme kur produktet kanë ndryshime të konsiderueshme në fitim, pasi shpërndarja nuk do t'i pasqyronte në mënyrë të drejtë kostot që i takojnë çdo produkti.

23. Nënproduktet janë produkte të përbashkëta, me një vlerë relativisht të parëndësishme, dhe vlerësimi i tyre në mënyrë të ngjashme, si produktet e përbashkëta, nuk është i përshtatshëm. Një alternativë e përshtatshme është

që shpenzimet të shpërndahen në nënprodukte në një shumë të barabartë me vlerën e tyre neto të shitjes, duke e zbritur këtë vlerë nga kostoja e produktit kryesor.

Shembull: Nënprodukti

Përveç produktit kryesor (druri), një njësi ekonomike që merret me përpunimin e drurit prodhon gjithashtu edhe tallash, si nënprodukt, i cili gjithashtu shitet. Meqenëse vlera e tregut e tallashit është relativisht e parëndësishme, në krahasim me vlerën e tregut të produktit kryesor (drurit), kostoja e tij nuk kontabilizohet më vete, por regjistrohet në bilanc me vlerën e tij neto të realizueshme. Vlera neto e realizueshme e tallashit i zbritet kostos së drurit.

Zhvlerësimi i inventarit

24. Inventarët duhet t'i nënshtrohen testit të zhvlerësimit në datën e mbylljes së bilancit.

25. Kërkesa për vlerësimin e inventarit, me vlerën më të ulët mes kostos dhe vlerës neto të realizueshme, e detyron njësinë ekonomike raportuese që t'i regjistrojë në kontabilitet humbjet nga zhvlerësimi në momentin kur ky i fundit ndodh. Zvogëlimet për të arritur në vlerën neto të realizueshme mund të ndodhin në ato raste kur ka një rënie të çmimeve të shitjes, ose kur shpenzimet e përfundimit apo shpenzimet direkt të shitjeve janë rritur. Ka edhe raste kur disa produkte dëmtohen përpara se të shiten, ose kur disa të tjera mund të mbahen në sasira të tilla që nuk mund të shiten brenda një periudhë kohe të arsyeshme. Në raste të tilla, kostoja e inventarit duhet të zvogëlohet për të arritur në vlerën e tyre neto të realizueshme.

26. Shuma e uljes së vlerës duhet të përcaktohet zë për zë. Në rastet kur një vlerësim i tillë nuk është praktik, zhvlerësimi duhet të matet për një grup zërash të ngjashëm ose që kanë lidhje me njëri-tjetrin. Zërat janë të ngjashëm ose kanë lidhje me njëri-tjetrin nëse ato i përkasin së njëjtës linjë prodhimi, si dhe kanë funksione ose përdorime të njëjta. Zvogëlimi duhet të marrë parasysh kostot e vlerësuar për përfundimin dhe shitjen e produkteve, por nuk duhet të përfshijë fitimin, që do të krijohet në fazat e mëvonshme të prodhimit.

27. Çmimet e tregut për materialet dhe furnizimet për përdorim në prodhim mund të zbresin nën koston e tyre. Njësia ekonomike raportuese duhet të vazhdojë t'i mbajë në kontabilitet këto materiale me kosto, dhe të mos bëjë ndryshime për zhvlerësimin e tyre, nëse ajo parashikon që këto produkte do të shiten me çmime më të larta se kostoja e prodhimit.

Shembull: *Vlera neto e realizueshme e një materiali të përdorur në prodhimin e produkteve të përfunduara*

Një njësi ekonomike prodhuese përdor bakër për prodhimin e produkteve të saj. Vlera e tregut e bakrit luhetet në mënyrë të ndjeshme dhe, në fund të periudhës kontabël, çmimi i tregut ka rënë nën koston historike të bakrit. Produktet e përfunduara pritet të shiten me çmime mjaft më të larta se kostoja e prodhimit.

A duhet ta reduktojë njësia ekonomike raportuese vlerën e inventarit të bakrit, në mënyrë që kjo e fundit të reflektojë vlerën e tregut?

Inventari i bakrit nuk duhet të zvogëlohet, që të barazohet me vlerën neto të realizueshme të tij. Bakri mbahet për t'u përdorur në prodhimin e produkteve të përfunduara dhe do të përfshihet në këto produkte, që pritet të shiten me çmim më të lartë se kostoja.

28. Vlera neto e realizueshme, si dhe shuma e rikuperueshme duhet të përcaktohen duke pasur parasysh kushtet që ekzistojnë në datën e mbylljes së bilancit. Ngjarjet ekonomike, të cilat ndodhin pas mbylljes së periudhës kontabël, duhet të konsiderohen në atë masë sa ato konfirmojnë kushtet që ekzistojnë në ose para datës së bilancit. Ky proces kërkon që të merren parasysh e të gjykohen me kujdes të gjitha të dhënat e disponueshme, në lidhje me ndryshimet në çmimet e shitjes ose në kosto, në periudhën pas datës së bilancit; dhe nëse ato janë një reflektim apo një vazhdim logjik i kushteve ekzistuese në ose para datës së bilancit.

29. Një zvogëlim i bërë në një periudhë kontabël të mëparshme duhet të rimerret në ato raste kur kushtet, mbi bazën e të cilave është bërë zvogëlimi, nuk ekzistojnë më.

Çregjistrimi

30. Inventari çregjistrohet atëherë kur shitet. Njësia ekonomike raportuese duhet ta çregjistrojë inventarin edhe në ato raste kur ai nuk ka më vlerë ekonomike për të ardhmen, si për shembull inventari i vjetruar likuidohet etj.

31. Momenti kur inventari duhet të çregjistrohet nuk është gjithmonë i lehtë për t'u përcaktuar. Për shembull, kur një njësi ekonomike raportuese furnizon një agjent shitjesh, sipas një kontrate agjencie (apo komisioni), ose një marrëveshje shitblerjeje, rreziqet dhe përfitimet e lidhura me pronësinë e këtyre mallrave mund t'i përkasin njësisë ekonomike raportuese dhe, për rrjedhojë, këto mallra duhet të vazhdojnë të njihen si aktive nga njësia ekonomike.

Shembull: Trajtimi i inventarit të dhënë me kontratë agjencie apo komisioni

Marrëveshjet ku një prodhues furnizon një shpërndarës me mallra për shitje të mëtejshme janë të zakonshme në industri të caktuara. Këto marrëveshje i japin mundësi agjentit (komisionarit) t'i maksimizojë shitjet. Zakonisht është prodhuesi ai që mban titullin e pronësisë mbi mallrat dhe, rrjedhimisht, rreziqet dhe përfitimet e lidhura me këtë titull janë deri atëherë kur një ngjarje bëhet shtysë për transferimin e titullit nga prodhuesi tek agjenti (komisionari).

Një shpjegim dhe një shembull më i hollësishëm mbi një shitje të tillë jepet më poshtë:

Një agjent (komisionar) blen me kredi veshje nga një prodhues dhe i magazinon ato në depot e tij deri sa ato i shiten një pale të tretë. Titulli ligjor mbi mallin i kalon agjentit (komisionarit) kur ai e merr mallin. Agjenti (komisionari) nuk duhet të paguajë për mallin deri sa ai merr pagesën nga konsumatorët e fundit. Nëse veshjet nuk shiten brenda tre muajsh, agjenti (komisionari) ose ia kthen ato prodhuesit, ose paguan për to dhe i mban.

A duhet ta njohë agjenti (komisionari), i cili blen veshjet nga prodhuesi, inventarin në bilancin e tij?

Deri në momentin kur bëhet e ditur se mallrat i janë shitur një pale të tretë (palës së tretë ose shpërndarësit pas tre muajsh), mallrat duhet të trajtohen

si inventar i prodhuesit, pra si inventar për llogari të një palë të tretë, dhe nuk përfshihen në bilancin e agjentit (komisionarit).

PARAQITJA NË BILANC DHE NË PASQYRËN E TË ARDHURAVE E SHPENZIMEVE

Paraqitja e inventarit

32. Inventarët paraqiten në bilanc duke përdorur zërat përkatës në formatin e bilancit të dhënë në SKK 2, Paraqitja e pasqyrave financiare. Një ndarje e mëtejshme e zërave të bilancit (për shembull "Produkte të gatshme", "Punë në proces" etj.) mund të jepet në shënimet shpjeguese.

33. Kostoja e inventarit pasqyrohet në formatin 1 të pasqyrës së të ardhurave dhe shpenzimeve (shpenzime të klasifikuara sipas natyrës), duke përdorur zërat e mëposhtëm:

- (a) "ndryshimet në gjendjen e produkteve të gatshme dhe punës në proces". Rritja e gjendjes së inventarit do të tregohet si një pakësim i shpenzimeve ("shpenzime negative") dhe pakësimi i gjendjes së inventarëve do të tregohet si një rritje e shpenzimeve;
- (b) si pjesë e llojeve të tjera të shpenzimeve të treguara në pasqyrën e të ardhurave dhe shpenzimeve, sipas natyrës së tyre (për shembull, amortizimi, blerja e materialeve, shpenzimet e transportit dhe përfitimet e punonjësve).

34. Në formatin 2 të pasqyrës së të ardhurave dhe shpenzimeve (shpenzimet e klasifikuara sipas funksionit), kostoja e inventarit të shitur ose e materialeve të përdorura në prodhim paraqitet në zërin "Kostoja e mallrave të shitura". Kostot e inventarit, të përdorura për qëllime shpërndarjeje dhe administrative, regjistrohen në zërat përkatës të pasqyrës së të ardhurave dhe shpenzimeve veças nga "Kosto e mallrave të shitur".

INFORMACION PLOTËSUES

35. Në informacionet plotësuese të pasqyrave financiare, në lidhje me inventarët, duhet të paraqitet informacioni i mëposhtëm:

- (a) politikat kontabël të përdorura, si dhe formulat e përdorura për llogaritjen e kostos;
- (b) vlerën kontabël të të gjithë inventarëve, si dhe vlerën kontabël të tyre, sipas klasifikimit të bërë nga njësia ekonomike raportuese;
- (c) vlerën e inventarëve të njohura si shpenzim gjatë periudhës kontabël;
- (d) shumën e ndonjë zvogëlimi të inventarit ose rimarrje të zvogëlimeve të mëparshme;
- (e) vlerën kontabël të inventarit të dhënë si garanci;
- (f) vlerën kontabël të inventarëve që janë në ruajtje të palëve të tjera;
- (g) informacion mbi inventarin (shumat dhe, nëse është e mundur, përlllogaritjen e vlerës), që nuk janë të regjistruara në bilancin e njësisë ekonomike raportuese, por që janë në ruajtje të saj.

DATA DHE RREGULLAT E HYRJES NE ZBATIM TE STANDARDEVE

36. Ky Standard do të zbatohet në pasqyrat financiare që mbulojnë periudha kontabël, që fillojnë më ose pas datës 1 janar 2008. Ky Standard duhet të zbatohet në mënyrë prospektive nga data 1 janar 2008, d.m.th. pa ndryshuar pasqyrat financiare krahasuese të vitit 2007, të cilat janë përgatitur sipas kërkesave ekzistuese të kontabilitetit. Ky qëndrim do të zbatohet për të gjithë SKK-të. Nuk lejohet që disa SKK të zbatohen në mënyrë prospektive, dhe disa të tjerë në mënyrë retrospektive.

KRAHASIMI ME STANDARDET NDËRKOMBËTARE TË RAPORTIMIT FINANCIAR (SNK/SNRF)

37. Tabela më poshtë tregon se si korrespondojnë përmbajtjet e këtij Standardi me SNK-të/SNRF-të përkatëse. Paragrafët janë trajtuar si korresponduese, nëse ato trajtojnë në përgjithësi të njëjtën çështje, pavarësisht nga fakti që përshkrimet në standardet e referuara mund të kenë ndryshim.

Paragrafi në SKK 4	Paragrafi në SNK / SNRF, sipas versionit të datës 31 mars 2004
1	Asnjë
2	Asnjë
3	Asnjë

SKK 4 - Inventaret

4	SNK 2.1
5	SNK 2.2
6	SNK 2.6
7	SNK 2.8 dhe SNK 16.6
8	Asnjë
9	Kuadri SNRF 100 (a) SNK2.10
10	Asnjë
11	SNK 2.10
12	SNK 2.11
13	Asnjë
14	SNK 2.7, 9
15	SNK 2.23-25
16	SNK 2.10
17	Asnjë
18	SNK 2.16
19	SNK 2.16
20	SNK 2.20
21	SNK 2.14
22	SNK 2.14
23	Asnjë
24	SNK 36.2 (g)
25	SNK 2.9, 28
26	SNK 2.28-33
27	SNK 2.32
28	SNK 2.30
29	SNK 2.33
30	Kuadri i SNRF 83 (a)
31	SNK 18 Shtojca 2(c), Shtojca 5, SNK 18.13
32	Asnjë
33	Asnjë
34	Asnjë
35	SNK 2.36
36	SNK 2.40